

[Krag.]

ærede Ministers Virksomhed, betyder det hele i Realiteten ingenting, for det har vist sig gennem Aarene, i hvert Fald gennem de sidste 9 Aar, at der sluttet Kreds om en Minister absolut og ubetinget, uanset om det, man anklager ham for, egentlig ikke har nogen politisk Baggrund. Derfor er det nødvendigt, at Ministerens Ansvar over for hele denne saa overordentlig væsentlige Side af hans Administration fastslaas, ogsaa under Hensyn til at den enkelte Person, som Vilkaarligheden eventuelt gaar ud over, er ude af Stand til at væрге sig mod Konsekvenserne af denne Vilkaarlighed og i de fleste Tilfælde ogsaa ude af Stand til at rejse Anklage over for vedkommende Minister, baade, som jeg nævnte, af økonomiske Hensyn og af Hensyn til de Konsekvenser for den vedkommendes senere Embedsvirksomhed, som sligt kan medføre. Derfor har jeg ønsket, at den højtærede Minister ikke havde nøjedes med dette flotte: man bør altid tage saglige Hensyn — men var gaaet ind paa en Besvarelse af de Punkter, jeg her har fremdraget, og ogsaa havde udtrykt sin Opfattelse med Hensyn til, hvorvidt det kun skal være et Flertal paa Rigsdagen, der skal have Paataleret, eller der ogsaa skal være Plads for et virkelig betragteligt Mindretal til at træffe Dispositioner i saa Henseende; men det fik vi jo ikke noget om, og det kan jeg kun beklage.

Hasle: Det ærede Medlem Hr. Krag har rejst Spørgsmaalet om Ansvar for Beslutninger truffet ved Ministermøder i Mod-sætning til de Raad, der gives, og de Beslutninger, der tages i Statsraad og Ministerraad. Jeg tror ikke det ærede Medlem kan faa Ret i sine Betragtninger her. Et Ministermøde har ikke nogen forfatningsmæssig Placering saaledes som Statsraad og Ministerraad. Efter min Opfattelse har et Ministermøde ikke anden forfatningsmæssig Placering end f. Eks. det, vi kalder Partimøde her paa Rigsdagen. Jeg vil ikke sige, at Partimøder er blottede for statsretlig Beskyttelse — f. Eks. med Hensyn til at røbe noget derfra —, men i det store og hele maa de siges at være placeret uden for selve det statsretlige System. Jeg tror derfor ikke, det er muligt her at paalægge noget Ansvar.

Det ærede Medlem rejste dernæst ligesom det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen Spørgsmaalet om, hvorvidt et Mindretal kan forlange Ministeranklage rejst, og det er et meget interessant Spørgsmaal. Ser man ud over de forskellige Forfatninger, der er

eller har været, vil man dog intetsteds finde, at en saadan Ret er givet noget Mindretal, man vil tværtimod adskillige Steder kunne finde, at der kræves en kvalificeret Majoritet til at rejse Tiltale, men det normale er, at der skal et Flertal til. Jeg tror ogsaa, at dette i det store og hele maa siges at være velbegrundet. Man maa nemlig erindre, at mange af de Ting, det her drejer sig om — i første Række er det finansielle Sager —, er Flertallet til enhver Tid praktisk talt i Stand til at gøre lovlige, saa kan det jo ikke nytte Mindretallet det allerfjerneste, at det kan rejse Tiltale for noget, der er blevet lovligt i Mellemtiden. Og har man et Et-kammersystem eller et Tokammerssystem med samme politiske Sammensætning af de to Kamre, vil Flertallet kunne gaa videre; det vil ikke alene kunne gøre de finansielle Beslutninger lovlige, men vil ogsaa kunne gøre en Række andre Beslutninger lovlige. For dette vil det altsaa heller ikke kunne nytte Mindretallet at rejse Anklage. Jeg tror ikke, at dette Spørgsmaal har været helt gennemtænkt fra nogen Side, saa vidt gennemtænkt, at man virkelig har overvejet de forskellige Tilfælde, der kunde fremkomme. Efter hvad jeg kan se, vil en saadan Ret til Anklage fra Mindretallets Side betyde langt mindre, end det ved første Øjekast kunde se ud til.

Hassing-Jørgensen: Der er to Ting, hvori jeg slet ikke kan være enig med det ærede Medlem Hr. Krag. Det ene er dette, at Ministermøder i denne Forbindelse skulde sidestilles med Ministerraad eller Statsraad, og jeg kan for øvrigt for største Parten tiltræde den Motivering, det ærede Medlem Hr. Hasle nu gav af sit Standpunkt. Det ærede Medlem Hr. Krag siger, at hvis Anklagemyndigheden skal indskrænkes til Flertallet alene, vil den ingen Betydning faa. Det synes jeg heller ikke den skulde have, og der vil dog altid være den Mulighed, at en Opposition paa et eller andet Tidspunkt bliver Flertal, og saa bliver det dette Fler-tals Sag eventuelt at rejse Anklage mod de fratrædende Ministre. Jeg gad nok vide, hvad det kunde føre til, om en Rigsdags Mindretal til enhver Tid kunde rejse Rigsretsanklage mod den siddende Regering, og i Særdeleshed forekommer det mig, at det vilde være fuldstændig haabløst, hvis en saadan Rigsretsanklage endogsaa, som det ærede Medlem ønsker det, kunde omfatte Paatale af Embedsbesættelser eller ganske almindelige Handlinger. Vi har allerede fra den nuværende Rigsdag tilstrækkelig Erfaring for, hvilken Ballade der kan komme ud af Kritik over de enkelte Ministres